

“Hoe verscheurd kan een mens zich voelen” (Mc 14, 66 – 72)

Lieve Veer- genoten

Hoe gaat het met je? Gezond en wel? We beleven rare tijden ...En toch is het Meimaand, de mooiste, met een natuur die onweerstaanbaar ons verbaast... .

Maar we kunnen elkaar niet ontmoeten zoals we dat graag zouden willen, om te praten, brood te delen en te vieren. Hopelijk lukt het in Juni? We kijken uit en wachten af....

In normale omstandigheden zouden we ons op zondag 24 Mei spiegelen aan de ontgoochelende uitspraken van de leerlingen die het niet altijd zo comfortabel zien zitten bij het volgen van Jezus. Op de studiedag opende Geert Van Oyen immers onze ogen voor de relatie tussen Jezus en zijn leerlingen. Zoals Marcus draait hij rollen om. In plaats van een portret van de leerlingen te maken en dan te zoeken naar hun boodschap voor ons, ging hij uit van onze actuele levensvragen en keken we of de leerlingen onze lotgenoten of bondgenoten zijn?

Welke levensvragen stel ik mij? wij ? In deze tijden? Voelen we ons verscheurd? Nu in het bijzonder door deze corona-situaties?

We leven afgesloten afstandelijk , met weinig perspectief , angstig en onzeker, sterven zonder troostend afscheid, feesten afgelast, missen religieuze vieringen, MAAR zien enorme ontplooiing van creativiteit en kleine goedheid, mateloze inzet van zorgenverleners, radeloze en TEVENS veerkrachtige ondernemers, toch werklozen alom, warme toewijding van vrijwilligers met en voor mensen, voor armen in nood, jongeren en kinderen op zoek naar vriendschap en nabijheid, ze begrijpen het niet, MAAR hardwerkende ouders, leerkrachten tot op de fiets , gelukkigen – bevoorrechten die de dans ontspringen, ontgoocheling, reddeloosheid ...

Blijven we zorg dragen? Naar welke wereld zijn we op weg?

“Hij gaat u voor naar Jeruzalem. Blijf in beweging” zegt Marcus ons (Mc 16, 1 – 8)

Een van de meest bevraagde verhalen uit ons evangelie is de verrijzenis. Als er iets is wat ons voorstellingsvermogen als moderne, rationele mens te boven gaat is wel dat een dode uit een graf kan opstaan. Maar voor Marcus een scharnierverhaal. De vrouwen gaan naar het graf en vragen zich af : “Wie zal ons helpen om de steen voor het graf weg te rollen?” (16, 3) Hadden zij Jezus dan niet begrepen en geweten dat hij er niet meer zou zijn?? Verteller Marcus doet hier een vaststelling met een enorme consequentie: “ *Hij is verrezen*”(16, 3).. *Vanaf nu leven we in een tijdperk van een – verrezen - gekruisigde!*

Dat is geen happy end noch voor de vrouwen, noch voor de leerlingen. Er komt dus geen gedroomde bevrijding van die verdomde Romeinse bezetting en ellende, geen Jezus die van het kruis komt, geen omwentelin. Angst en ontgoocheling, ontzetting machteloosheid bevangen hen en komen in dit verhaal tot hun recht. Ze zitten in zak en as vragen zich af: waaraan nu beginnen? Ook voor ons , de lezers geen gelukt gebeuren!! Die gevoelens van ontgoocheling en twijfel kregen we in onze christelijke vorming te weinig te horen. Onze kerk had hier moeite mee.

MAAR er zat toch “beweging” in dat slotverhaal. **“De vrouwen GINGEN op weg, GINGEN in het graf en GAAN ER UIT... Maar ze zeggen niemand iets, ze vluchten weg, sidderend van angst” (16,8) Ze weten het niet meer. Zou die vermoorde Jezus toch een teken van hoop zijn ?** Dat is **HET MYSTERIE** waar je in mee stapt of links laat liggen. Geen treffender verhaal kan uitdrukken waar ik het moeilijk mee heb of waar de moderne mens mee worstelt:

“Geloven in een boodschap van liefde en trouw, in een visioen van een land van vrede en recht, en dit van een mens die enkele jaren al weldoende rondging, enkele volgelingen rond zich verzamelt die hem op het einde verlaten en alleen laten kruisigen en sterven als een misdadiger. En dit in deze wereld waarmaken waar het kompas dol draait? Solidariteit en gerechtigheid beleven, zeker vandaag, kan mij, kan ons verscheurd doen voelen door de drang naar zelfbehoud. Ook los van die zware crisis vandaag, wie durft zeggen dat hij of zij nooit een moment van twijfel, van onzekerheid en angst, van lafheid, ontrouw of verraad heeft beleefd? Ook daarin zijn de leerlingen in het Marcusevangelie ons voorgedaan. Ze begrepen hem niet bij “het stillen van de storm” (4, 35-41) na de broodwonderen (8, 17-21) op weg naar Jeruzalem (10,32). Maar de verscheurde houding snijdt nog dieper tijdens hun laatste maaltijd met Jezus: “Een van jullie zal mij uitleveren, verraden” En zij vragen “Ik ben het toch niet”? Wat is hier in het spel: trouw? verraad? Schrik? Liefde? Haat? Ik voel haast lijfelijk hun verscheurdheid in de nabijheid van hun geliefde vriend Jezus waar ze zolang mee optrokken. Ik vraag me af: “Kunnen zij hun belofte waar maken dat ze hem niet of nooit zullen verraden als hun leven en inzet, mee op het spel staat, hun aanzien, hun macht en invloed, hun bezit, hun familie, hun eer en bekendheid?” Wat zou ik doen? Welke keuze zou ik maken? Zij beseffen of vrezen immers dat, als Jezus sterft, hun parcours met hem op een sisser afloopt. Zijn ze te zwak volgens ons? Of houden ze ons een spiegel voor? Ben ik bij machte om die “weg naar Jeruzalem” – naar dat land van recht en vrede voor ieder – trouw te blijven gaan? Geef ik het soms op? Begrijp ik wel de draagwijdte van “mij volgeling of leerling van deze Jezus” te noemen? Sta ik als lezer niet eerder aan de kant van die verscheurde, ontgoochelde, bange leerlingen?

Misschien klinken deze vragen en beschrijvingen ons nogal pessimistisch. We moeten dat aanvullen. , vooral nu met de optimistische, verrassende dagelijkse boodschappen van de “frontlijnen”. Ondanks vragen, zoektocht en verscheurdheid, zet jij, zetten zovele mensen zich vandaag vol overgave in voor het rijk van God of hoe ze het ook noemen. Het is telkens een bevrijdend handelen van mensen met een lange adem door kleine stappen te zetten voor, met en naar elkaar

De boodschap is heel duidelijk: “IK LAAT JULLIE NIET IN DE STEEK” zegt JHWH! En wat er ook gebeurt rondom ons: “WE ZULLEN DOORGAAN”!

Josée Boiten en Annie Thijs

Een lied tussen hoop en vrede

Zoveel strijd voor niets gestreden
zoveel pijn vergeefs geleden
zoveel geloof met bloed beleden
en toch zing ik
tussen hoop en vrede

Hoor je niet alom de bede
dat de oorlog mag verdwijnen
hoe naar vrede wordt gesmacht
Op het scherpst van de snede
zing ik, hoe diep ook de nacht:

ruil het slagveld van het verleden
voor het land dat op ons wacht

Slecht de grenzen tussen mensen
vul je hart met vredewensen
strooi je liefde gul in 't rond
Geef je leven nieuwe zin en
laat de dommen je niet deren
noch hun bommen en geweren,
laat ons samen het tij keren

Laat de vrede in ons dalen
Luister naar elkaars verhalen
hoe we toch zijn doorgedaan toen
duizend monsters ons bekropen
dichte mist ons zicht benam en
onverwacht de zon doorkwam

Laat ons opnieuw beginnen?
laat ons heilig blijven geloven
dat de zachte krachten winnen.
Laat het licht in jou niet doven
breng het beste in je boven
Laat de muren toch verdwijnen
om jouw hart en om het mijne.

Zoveel strijd voor niets gestreden
zoveel pijn vergeefs geleden
zoveel geloof met bloed beleden
en toch zing ik
tussen hoop en vrede.

Hein Stufkens uit dichtbundel " Geef het Licht eens door".

We vonden "inspiratie", bij:

- Geert Oyen : artikel: "Leerlingen en lezers in Marcus-evangelie : bond- en lotgenoten"
- Egbert Rooze: boek "Marcus als Tegen-evangelie"